

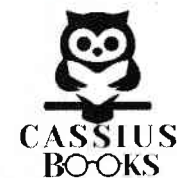
LBRIS

We know
books

RALUCA IACOB

Păcate arse

Ediția a 2-a

PROLOG

Paris, Franța
15 aprilie 2019

Fizica spune că singurul lucru care poate opri efectele unei forțe este o altă forță, egală și de sens contrar.

Atunci când intră în catedrala Notre-Dame, Jo Hernandez e sigură că urmează să testeze teoria asta pe propria piele.

Și-a petrecut toată viața închisă într-o colivie de aur, ceea ce explică oarecum faptul că nu are niciun păcat. Nu până la optsprezece ani. Nu până în seara asta. Jo nu a spus niciodată o minciună și nici măcar nu a sărutat vreodată un băiat pe buze.

A crescut sdintringură, deși înconjurată în permanență de oameni. Cu gărzi de corp și atâtea dădace încât le-a pierdut numărul. A fost și, în mare parte, încă mai este o copilă de bani gata, atât de protejată de pericolele lumii, încât a ajuns ferită de lume însăși.

În ciuda tuturor averilor, dacă ar fi să o întrebe cineva vreodată despre viața ei, Jo ar spune o poveste tristă. Fiind un copil nedorit, ea a crescut cu mătușa Victoria, în compania căreia își petrece, de când se știe, fiecare zi de vară, mai mult decât cu proprii părinți, pe care-i vede numai de sărbători, în restul timpului fiind prea ocupați cu carierele lor ca să-și vorbească măcar unul altuia.

Vara asta, în care a devenit majoră, femeia care a învățat-o să fie femeie pare că a ajuns la lecția despre păcate. Exact asta a trimis-o Victoria pe Jo aici să facă: cel mai mare păcat.

I-a cerut să o reprezinte, să efectueze o tranzacție la care ea însăși nu a mai putut ajunge.

Trage adânc aer în piept. Seara asta e, cu siguranță, biletul lui Jo spre iad.

Își mușcă interiorul obrazului și se forțează să înainteze către altar. N-a crezut niciodată în Dumnezeu. Nu cu adevărat. Iar asta i-a fost cel mai mare păcat până acum. În clipa de față, însă, se teme de divinitate chiar mai mult decât de poliție, și totuși continuă să pășească apăsător pe holurile întortocheate, din marmură, ale clădirii.

Viața asta aproape lipsită de experiențe și sufletul din ea sunt tot ceea ce are, iar, în seara asta, i le dă pe ambele Victoriei, cu resemnarea unui om care are mai mult de câteva zeci de minute de când i s-a încredințat misiunea.

E conștientă că a-și duce sarcina la bun sfârșit înseamnă să se murdărească pe mâini și pe conștiință. Să se lase să cadă în gol, știind că singurul lucru care o așteaptă jos sunt flăcări.

Ceea ce trebuie făcut pentru a-și mulțumi mătușa nu e doar imoral, ci și ilegal.

Și totuși intră în altar.

În acel moment, Jo își pecetluiește soarta.

CAPITOLUL 1

Paris, Franța

15 aprilie 2019

Încă o vede, în spatele ochilor închiși. Coșmarul lui. Femeia lui.

Victoria...

Nu există om pe lume care să-l fi ajutat mai mult decât ea. Și nu există om pe lume care să-l fi *nenorocit* mai rău decât ea.

E o contradicție și, pentru asta, trebuie să moară. Dante o să o omoare.

Aici. În seara asta. Următoarele minute sunt, probabil, cele mai importante din viața lui.

Îl vor face din sclav, stăpân peste tot ce-i al ei. Din cerșetor, prinț, așa cum s-a visat întreaga viață.

Așa cum s-a vrut de la început.

Îl vor transforma în fugar.

În criminal.

Nu contează. Nu poate da înapoi. După atâția ani în care s-a lăsat torturat pentru plăcerea ei, vrea să creadă că și-a câștigat dreptul să păcătuiască.

Dante își pecetluiește soarta în seara asta. Și nu doar pe a sa.

CAPITOLUL 2

Paris, Franța

15 aprilie 2019

Joseph Lambert simte cum secundele se scurg alene pe lângă el și parcă le aude picurând enervant, asemeni unei substanțe vâscoase într-o clepsidră. În marea majoritate a zilelor, i se pare că e singurul care muncește în toată secția.

Astăzi, însă, nici măcar el nu are nimic de făcut. A fost o zi liniștită, iar asta îl enervează la culme. Sigur, se bucură pentru cetățenii aparent lipsiți de probleme ai Parisului, dar nu și pentru sine.

Nu e genul de bărbat care să vorbească dacă nu e necesar. Colegii lui nu știu multe despre el, în afară de faptele evidente: are peste treizeci de ani și e pe jumătate neamț, crescut la Wolfsburg lângă fostul lagăr Arbeitsdorf, ceea ce, în ochii lor, îl face nazist. În fine, el chiar e nazist, dar urăște când oamenii își asumă pur și simplu genul ăsta de lucru pe baza unor stereotipuri. Pufnește.

Nici măcar n-a avut vreo doză de rasism în el până să ajungă la Paris, până să dea nas în nas cu gitanii, de care colcăie fiecare colț al orașului, al țării.

S-a mutat aici la doar nouăsprezece ani, când, având dublă cetățenie de la naștere, i s-a oferit oportunitatea de a deveni polițist. A fost o poveste complicată despre un unchi al unei mătuși, sau ceva de genul ăsta, care s-a arătat binevoitor și a tras niște sfori pentru el. Strămbă din nas. Îi

disprețuiește profund pe cei care ajung în serviciu doar pentru că au pile, relații și cunoștințe.

El însuși este singurul caz fericit, de om competent, peste care a dat în douăzeci de ani de carieră.

O carieră strălucită.

O carieră care l-a costat viața personală. Care, cât de curând, îi va aduce divorțul. I-l va lăsa pe preș și va fugi, așa cum fuge și soția lui când îl vede prin casă. De asta petrece atât de mult timp la birou în ultima vreme. De asta e atât de disperat atunci când nu are nimic de făcut, nimic care să-i justifice orele suplimentare.

Realitatea e că, în viața asta, Lambert se teme de un singur lucru și acela e momentul când se întoarce acasă. Când se văd și ea nu-și poate ascunde dezamăgirea față de ceea ce a devenit relația lor.

Nimeni nu știe lucrurile astea despre el, nici măcar șeful și unul dintre puținii săi prieteni: Samuel Bidard.

Nu are, însă, timp să se gândească la dramele vieții sale acum. Nu când telefonul sună pentru prima dată în zi.

Ridică receptorul din furcă și iadul se dezlănțuie. La capătul celălalt, o femeie vorbește abia inteligibil, printre hohote de plâns.

Atunci când aude urletele de pe fundal, Lambert știe că a dat de dracu'. Se gândește instantaneu la ce-i mai rău: are de-a face cu un atac terorist sau cu un criminal în serie.

Poate cu un accident cu multe victime.

Abia apoi înțelege cu adevărat ce încearcă să îi spună apelanta. I se înmoaie picioarele și-l trec zece rânduri de transpirație simultan. Notre-Dame arde și el e sigur că-și va întâlni, până la urmă, soția extrem de credincioasă în seara asta, poate pentru ultima oară.

CAPITOLUL 3

Paris, Franța
15 aprilie 2019

Optsprezece ani și două zile.

Atât a durat viața ei. Cu genunchii strânși la piept, închisă într-o cameră de la etajul unu al catedralei în flăcări, catedrală din care știe că nu are cum să mai iasă, Jo Hernandez încearcă să se mintă că a avut o viață bună.

O să mori înainte să fi trăit cu adevărat.

Spune vocea din capul ei. Aceeași voce care îi amintește zilnic că o colivie de aur e tot o colivie, că ea e o pasăre crescută în captivitate.

A vrut toată viața să zboare și, cu ușa cuștii lăsată accidental larg deschisă, a încercat să o facă. A încercat să trăiască, pentru o clipă numai, ca o fată normală, să greșească, să păcătuiască poate, dar fetele normale nu fură artefacte din biserici. Toată lumea știe asta.

Acum conștientizează cu adevărat. Acum realizează că nu poate supraviețui în libertate căci, asemeni unui animal care nu mai știe cum să fie sălbatic și instinctual, omul care nu mai știe să fie om cade repede în capcanele vieții și moare. Ea o să moară aici, înghițită de flăcări.

La început, când a auzit alarma și a văzut oamenii adunându-se afară, a refuzat să iasă.

A crezut că e doar un exercițiu, ceva insignifiant pe lângă misiunea ei. Când a plecat de acasă, și-a promis că va fi de neoprit. Și așa a fost.

Pentru aproximativ zece secunde. Ai trăit aproximativ zece secunde și în tot cam atâtea o să și mori.

Deznădăjduită, dă drumul genunchilor și se lasă să cadă pe spate, lovindu-se violent cu ceafa de podeaua de marmură.

Impactul îi zdruncină creierii. Pentru o secundă, imaginea îi joacă în fața ochilor. Aude un crâcnit venind din interiorul propriului cap. Îi țiuie urechile. Nu mai percepe nici trosnetul focului, nici vocea. I se face cald. Simte cum firele transpirate de păr i se lipesc de scalp și scalpul de podea.

Și-a spart capul. Și-a oprit gândurile.

Rânjește, aflată cu fața în sus, pe mijlocul camerei, privind în gol la tavan. Se crede învingătoare.

Vocea a trăit dintotdeauna. S-a hrănit cu fricile și cu frustrările ei. I-a amintit în fiecare secundă cât e de ratată.

Se poate spune că vocea a trăit mai mult decât ea, deși nu i-a părăsit niciodată mintea. Și totuși Jo o să moară la zece secunde după bucățica aceea mică și neagră de creier al cărei singur scop a fost să o batjocorească.

Se strâmbă. E posibil, totuși, să fi fost o bucățică de suflet. Acea bucățică de suflet care și-a dorit mereu mai mult de la o viață care nu a fost trăită pentru că nici nu ar fi trebuit să se formeze vreodată în pânțele mamei care, în apogeul carierei, nu-și dorea copii.

Vocea i-a amintit mereu că nimeni nu o iubește. Rânjetul i se lățește pe chip. Dacă e să aibă un singur câștig în viață, acceptă bucurioasă uciderea acelei halucinații, căci nu îi mai suportă dreptatea.

Își suprimă un suspin.

O ustură pielea capului. Trage adânc aer în piept, dar pare că tot ce-i intră în plămâni e dioxid de carbon și sfârșește

tușind până când sângele nu-i mai curge doar din creștet, ci și din gură.

Ți-am zis eu că ești proastă...

Își dă ochii peste cap și murmură o înjurătură.

Doar nu credeai că scapi de mine atât de ușor.

Oftează. Îi intră fum în plămâni.

Tușește din nou, atât de agresiv încât se vede nevoită să se ridice din nou în șezut. Scuipă sânge pe podeaua de un alb perfect și contrastul între culori îi face pielea de găină. Se întoarce cu fața în direcția opusă și vede sângele pe care rana de la cap l-a lăsat imprimat pe jos. Inima începe să îi bată mai tare. Încă mai are o inimă care bate și sângele încă îi circulă prin corp.

Nu pentru mult timp.

Vocea are dreptate. Acum și întotdeauna. Chiar e proastă.

S-a băgat singură în asta, când a acceptat porunca mascată în rugămintea a mătușii ei. A vrut să ajute. Sau poate să facă ceva greșit doar ca să vadă cum se simte.

Rău. Se simte rău și nici măcar nu mai înțelege dacă e de la fum sau de la faptul că organismul îi sângerează pe două părți. Poate e de la frică sau de la remușcări. Nu mai înțelege nimic.

Ar fi putut să se salveze. A realizat la timp că acela nu era un exercițiu. A fost pusă în fața unei alegeri.

Ai ales greșit.

Își dă iar ochii peste cap, o reacție instinctivă când vocea își face loc printre gândurile ei. Înțelege și ea asta, chiar dacă e prea târziu. Ar fi putut, într-adevăr, să fugă, dar asta ar fi pus-o în fața unei alte alegeri pentru care s-a crezut mai puțin pregătită decât pentru moarte.

Acum nu mai e atât de sigură.

Să fugă ar fi însemnat să lase artefactul în urmă, pradă ușoară distrugerii. Mătușa Victoria nu ar fi primit-o acasă fără el și asta ar fi însemnat să se întoarcă mai devreme la casa ei adevărată, la colivia ei de aur. Mai exista și varianta de a lua obiectul acela, cel mai prețios al lumii creștine, cu ea. Să-l ducă afară și apoi acasă. Apoi să fie arestată și să ajungă la închisoare care, în felul ei, e tot un soi de colivie.

Una e să furi cu acordul unor preoți corupți un artefact străvechi pe care nu-l va căuta nimeni și cu totul altceva să sustragi un obiect prețios dintr-un monument arzând, care așteaptă să devină locul principal al unei cercetări penale de pomină.

– Vreau șansa să aleg din nou...

Ceva se schimbă în cameră și îi atrage atenția. Preotul care a adus-o aici își ridică ochii din pământ. Nu se mai roagă. Înțelege și el că au greșit prea mult; că Dumnezeu lor, al lui, a părăsit demult casa aceea.

– O să o ai...

Pentru o secundă, se privesc ochi în ochi, iar siguranța de pe chipul lui îi face pielea de găină lui Jo.

Ea n-a fost atât de sigură de nimic niciodată în viața ei. Nici măcar de faptul că vrea să trăiască. Și așa a ajuns în situația asta, captivă fără scăpare într-o cameră lăturalnică din Notre-Dame. S-a prins singură într-un cerc de flăcări și nici măcar nu știe de ce. Pentru că îi era frică s-o piardă pe Victoria, singurul om care a iubit-o, chiar și doar ocazional, în viața asta? Pentru că îi era frică să nu fie prinsă cu acel ceva rău pe care a încercat să-l facă, chiar dacă nu l-ar fi dus la bun sfârșit? Sau, poate, pentru că îi e pur și simplu frică de alegeri?

Îi e frică să meargă, atunci când nu-i dictează cineva direcția, așa că a rămas pur și simplu pe loc.

În loc să vorbești, încearcă, dracului, să ascuți!

Înghite în sec. Aude din nou vocea aceea adresându-i-se pe același ton răutăcios ca întotdeauna.

Și totuși, de data asta, nu o mai ia peste picior. Nu o mai judecă. Nu se mai judecă. Doar o sfătuiește. Aripile ei au amorțit de atâta stat la sol și, în încercarea de a zbura, a sfârșit căzând în gol.

Rânjește din nou, deși în încăpere devine din ce în ce mai cald și fumul se întetește, făcând aerul irespirabil. E oare posibil ca intuiția ei să se fi trezit și să încerce, cumva, să o salveze?

Oamenii de știință nu se pot pune de acord legat de instinctele unui animal crescut în captivitate.

Pasărea asta însă e încordată la maximum și determinată să zboare, să supraviețuiască, dacă Dumnezeu îi oferă acea jumătate de șansă de care are atâta nevoie acum.

– Ce vreți să...

– Concentrează-te. Răspunsurile nu o să le găsești la mine, îi replică preotul pe același ton calm, apoi se întoarce la ce făcea.

Închide ochii.

Încearcă să privească în interior. Încearcă să i se alătore în rugăciune, dar fumul îi intră parcă prin respirații scurte direct în creier și-i întunecă din ce în ce mai mult gândirea.

– Nu e timp de ghicitori acum!

Se ridică și, agitată, dă bărbatului târcoale ca un animal de pradă învâțat cu vânătoarea. Mîntea ei urlă mii de frici în același timp. Focul trosnește din ce în ce mai aproape. Fumul

nu-i dă voie să vadă la mai mult de un metru în față și o apasă din plămâni direct pe inima care-i bate ca nebuna. Își aude sângele încă curgând prin vene și știe că trebuie să găsească o soluție.

– La dracu'! Trebuie să ieșim...

– Să ieși, o corectează el, cu ochii încă închiși.

Jo începe să vadă lumina flăcărilor intrând în cameră pe sub ușa închisă. El nu pare că le observă. Nu pare că-i pasă.

– Nu am pe unde să ies! urlă din toți rărunchii și asta îi cauzează un nou acces însângerat de tuse. Pe holul ăla nu mă așteaptă decât foc și cenușă.

Devine din ce în ce mai agitată. Apoi podeaua care-i poartă sângele se cutremură cu ea.

– Tocmai ți s-a deschis o altă cale. Eu o să rămân aici. Am făcut pact cu Diavolul când am făcut pact cu mătușa ta, iar pentru asta merit să fiu judecat chiar astăzi de Creatorul meu.

Înghite în sec. Stomacul i se face ghem. Geamul tocmai a crăpat de la căldura care-i amintește lui Jo de iadul în care n-a fost niciodată. Sunt cioburi peste tot, inclusiv pe pervaz, iar ei se află la etaj.

Nu se poate să fie aia salvarea ei.

– Ia-o cu tine când cobori. Nimeni în afară de Victoria nu știe că suntem aici. Nimeni nu o s-o caute în camera asta, nu în timp util. Ești singura ei scăpare, la fel cum fereastra aia e singura ta scăpare.

Preotul îi face semn din cap către artefact, iar Jo simte cum greața o acaparează.

Cu obiectul acela au început toate problemele ei.